

Durmuş Hocaoğlu

“Onurlu AB Üyeliği” Tezinin Kritiği: XV

Yeniçağ, “Analiz”, 19 Kasım 2005, Cumartesi., s.12
“Analiz” Sıra No: 332; 2005-130; Kasım-09

YENIÇAĞ

Buraya kadar, Avrupa Birliği’ne tam üyeliğin, veya ondan hiç de aşağı kalmayacak olan Özel Statü’nün, Türkiye’yi ne hâle getireceğini anlatmayana çalıştık: Hâkimiyetini devretmiş, paramparça ve adı bile Türkiye olmaktan çıkmış bir Türkiye! Tabii, Türkiye’nin daha neler kaybedeceğini bu kadarı tek başına anlatmaya kâfidir; hâkimiyetini, hürriyet ve istiklâlini kaybedenin nesi kalır ki? Ancak, her ihtimâle karşı yine de devam edelim: Türkiye Büyük Millet Meclisi, hükmü iptâl edilmiş bir mahallî parlamantoya dönüşecektir; Subsdiarite prensibbi mûcibince otoritesini kendi üstünde Brüksel’in, kendi altında ise Mahallî İdâreler Kanunu ile teşekkül etmiş bulunan mahallî — daha doğrusu, federatif — yönetimlerin otoriteleri ile paylaşmış olan, alında kazılı “Egemenlik Kayıtsız şartsız Milletindir” ibâresi silinmiş bir eyâlet parlamentosu! Nâmus bu değilse nedir?

Bu kadar mı? Elbette hayır! Türkiye, kendi parası olmayan bir ülke müsveddesi de olacaktır, unutmayalım ve yine hiç unutmayalım ki, bir ülkenin parası, o ülkenin hâkimiyetinin sembolü ve hattâ bir bakıma kendisidir de.

Ya bayrak? O da mı nâmus değil? Uğruna canların tereddütsüz verildiği o kutsal bayrak! Ârif Nihat Asya’nın “*Ey mavi göklerin beyaz ve kırmızı süsü / Kızkardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü / Işık ışık, dalga dalga bayrağım / Senin destanını okudum, senin destanını yazacağım / Sana benim gözümle bakmayanın / Mezarını kazacağım / Seni selamlamadan uçan kuşun / Yuvasını bozacağım*” mısraları ile başlayıp “*Yüksek yerlerde açan çiçeğim / Senin altında doğdum / Senin dibinde öleceğim / Tarihim, şerefim, şiirim, herşeyim / Yer yüzünde yer beğen / Nereye dikilmek istersen / Söyle seni oraya dikeyim!*” mısraları ile bitirdiği o dâsitânî “Bayrak” şiirinde ta’zîm ve tebcîl edilen, tarihimiz, şerefimiz, nâmûsumuz olan, Hilâlli-Yıldızlı Türk bayrağını Türkiye’mizin, “*şühedâ fışkırarak toprağı sıksan şühedâ*” mısraları ile tavsîf edilen bu azîz vatanımızın semâlarından ya tamâmen silip atarak, yerine, ilhâmını Meryem’in başının etrafında, Oniki Havâriyi temsîl eden oniki yıldızlı hâleden alan oniki yıldızlı AB bayrağını[1] ikame etmeyi ya da O’nun yanında ikincileştirerek paçavra hükmüne indirmeyi — şimdilerde çoktan başlamış olduğu gibi — içine sindirmenin adı ne? Milliyetçilik mi yoksa?

Ya, “*Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak / Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak / O benim milletimin yıldızıdır parlayacak / O benimdir, o benim milletimindir ancak / Çatma kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl, / Kahraman ırkıma bir gül; ne bu şiddet bu celâl? / Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl / Hakkıdır Hakk’a tapan milletimin istiklâl!*” mısralarıyla hürriyet ve istiklâlimizi ve “*Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli / Ebedî yurdumun üstünde benim, inlemeli!*” mısralarıyla da bu mübârek toprakların İslâm yurdu olduğunu haykıran İstiklâl Marşı yerine, Beethoven’in 9. Senfonisi’nin “Neşeye Övgü” adlı 4. bölümünden seçilen ve güftesi “*Kucaklaşın ey milyonlar! / Bu öpüş tüm dünyanıdır / Kardeşler, yıldızlı göğün üzerinde / Sevgili bir baba vardır*” mısralarıyla sonlanarak, bizleri Ezan’dan Çan’a, Kelime-i Tevhid’den Teslis’e, Mutlak Bir Allah’tan “yıldızlı göğün üzerindeki sevgili baba”ya, yâni, “Gökteki krallığında, sağ yanındaki Oğlu İsâ ile oturan Baba

Tanrı’ya[2] ubûdiyete çağırın — ve o da hâkezâ çoktan başlamış bulunan — AB marşını içine sindirmenin adı ne? O da mı Milliyetçilik yoksa?

İşte bunun adı “zillet”tir, “düşüş”tür, “çöküş”tür, “eğilme”dir; Mithat Cemal Kuntay’ın, “*Dünya bilir iclâlimi, ben böyle değildim / Ben altı asırdan beri bir kerre eğildim*” dediği vakitte dahi bu ülke ve bu devlet bu kadar düşmemiş, bu kadar çökmemiş, bu kadar eğilmemişti. Şâir haklı: Biz Türkler, hiç bu kadar düşmemiş, hiç bu kadar eğilmemiştik. Ne var ki insanlar idrâk kapasitelerine nazaran yek diğerine eşit olmayıp birtakım derecelere münkasimdirler ve fiillerindeki mes’uliyetleri de aynı nisbette artar veya azalır; bu îtibarla, belki herkesin Avrupa Birliği üyesi olmuş ve O’nun potasında erimiş bir Türkiye’ye rızâ göstermesine hafifletici bir sebep bulunabilir; amma, nasıl ki alenen veya zımnen İslâmcılık libâsını giyenlerin Hristiyanlar ve Yahûdiler ile “âmentü birliği”nden söz edecek kadar bilinçlerini kaybedip kontrolden çıkmalarının hiçbir hafifletici gerekçesi olamaz ise, benzer şekilde, “milliyetçilik” libâsını giyenlerin — ki bence gerçek bir milliyetçiliğin ayrılmazı İslâmcılık’tır — Avrupa Birliği Üyeliği’ni müdâfaa etmelerinin de hiçbir hafifletici gerekçesi olamaz.

[1] AB bayrağının 1955’de Arsene Heitz tarafından dizayn edilışinin hikâyesi için, bkz.: [http://www.biblicalpherspectives.com/hollandreports/MARYS_STARS.pdf].

[2] Daha önce de bahse konu ettiğim “Hristiyan Âmentüsü” için, bkz.: Mehmet Aydın., “Hristiyan İnançları”, *TDVİA.*, “Hristiyanlık” Maddesi, Bölüm: IV., C: 17., s.346.

